[1963] 2 ఎస్. సి. ఆర్. 248

1962, ఏప్రిల్, 19

జి.గిల్డా టెక్స్ టైల్ ఏజెన్సీ

v.

ఆంధ్ర ప్రదేశ్ రాష్ట్రం

(ఎస్.కె. దాస్, ఎం. హిదయతుల్లా మరియు జె.సి. షా, జె.జె.)

అమ్మకపు పన్ను-ఏజెంట్ ఆఫ్ నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపల్- లయబిలిటీ-మద్రాస్ జనరల్ సేల్స్ టాక్స్ యాక్ట్, 1939 (మే.9 ఆఫ్ 1939), ఎస్.14 ఎ.

పిటిషనర్ ఆంధ్రప్రదేశ్ లో కొందరు ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయులకు ఏజెంట్ గా ఉన్నాడు:- వీరిని వస్త్రంలో ప్రకటించారు. కొన్ని సందర్భాల్లో బుక్ చేసిన ఆర్డర్లపై, మరికొన్ని సందర్భాల్లో ప్రిన్సిపాళ్ల ద్వారా ప్రభావితమయ్యే అన్ని అమ్మకాలపై కమీషన్ పొందింది. రాష్ట్రంలో కొనుగోలుదారులకు విక్రయించే వస్తువులకు సంబంధించి తన వ్యాపారంలో ఒక రకమైన లావాదేవీలు నిర్వహించింది. ఈ లావాదేవీల్లో అప్పీలుదారుడు బుకింగ్ ఆర్డర్లతో పాటు, బయటి ప్రధానోపాధ్యాయుల నుండి రైల్వే రశీదులను స్వీకరించి, వాటిని కొనుగోలుదారులకు అందజేసి, కొన్నిసార్లు ఆ మొత్తాన్ని సేకరించి బయటి ప్రధానోపాధ్యాయులకు బదిలీ చేసేవాడు. 1954-55, 1955-56 సంవత్సరాల్లో దాని టర్నోవర్ పై అమ్మకపు పన్నును అంచనా వేశారు. మద్రాసు జనరల్ సేల్స్ ట్యాక్స్ యాక్ట్ 1939 లోని సెక్షన్ 14 ఏ ప్రకారం ఇలాంటి లావాదేవీలు జరిపే వ్యక్తి డీలర్ కాదా అనేది ప్రశ్న. పిటిషనర్ అటువంటి డీలర్ అని ట్రిబ్యునల్ అభిప్రాయపడింది మరియు హైకోర్టు ఆ తీర్పును ధృవీకరిస్తూ, ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయులు రాష్ట్రంలో అమ్మకం వ్యాపారం చేస్తున్నారని మరియు ప్రశ్నార్థకమైన అమ్మకాలు ప్రిన్సిపాల్ తరపున లేదా తన తరపున పిటిషనర్ చేత చేయబడతాయని మరియు ఈ రెండు సందర్భాల్లో పిటిషనర్ బాధ్యత వహించాలని పేర్కొంది.

ఈ విషయంలో హైకోర్టు సరైన అభిప్రాయాన్ని తీసుకుందని అభిప్రాయపడింది. ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 14 ఏ ప్రకారం ఏజెంట్ తాను సూచించిన పరిస్థితుల్లో డీలర్ గా బాధ్యత వహిస్తాడు. చట్టం నిర్దేశించిన కనీస టర్నోవర్ కంటే ఎక్కువ లేదా తక్కువైనా ఏజెంట్ బాధ్యత వహిస్తాడు.

మహోదయాళ్ ప్రేమ్చంద్ర వర్సెస్ కమర్షియల్ ట్యాక్స్ ఆఫీసర్ కలకత్తా, [1959] ఎస్.సి.ఆర్.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: 1961 సివిల్ అప్పీళ్ల సంఖ్యలు 397 మరియు 398.

1956 నాటి పన్ను సవరణ కేసుల సంఖ్య 62, 63 లలో ఆంధ్రప్రదేశ్ హైకోర్టు 1958 సెప్టెంబరు 19 న ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వుల నుంచి ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీళ్లు.

పిటిషనర్ల తరఫున బి.సేన్, బి.పి.మహేశ్వరి.

రాజగోపాల్ శాస్త్రి, డి.గుప్తా ప్రతివాదులుగా నిలిచారు.

1962. ఏప్రిల్ 19. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులో..

హిదాయతుల్లా, జె.-ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రానికి వ్యతిరేకంగా విజయవాడకు చెందిన జి.గిల్డా టెక్స్ టైల్ ఏజెన్సీ స్పెషల్ లీవ్ తో కూడిన ఈ రెండు అప్పీళ్లను దాఖలు చేసింది. మద్రాస్ జనరల్ సేల్స్ టాక్స్ యాక్ట్, 1939 (1939 యొక్క 9) లోని సెక్షన్ 12-బి (1) కింద దాఖలు చేసిన రెండు సవరణలలో ఆంధ్రప్రదేశ్ హైకోర్టు యొక్క ఉమ్మడి ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా ఇవి నిర్దేశించబడ్డాయి.

1954-55, 1955-56 సంవత్సరాలకు సంబంధించి అప్పీలుదారుడి నుంచి అమ్మకపు పన్ను వసూలుకు

సంబంధించిన కేసు ఇది. పిటిషనర్ పలువురు ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయులకు ఏజెంట్ గా వ్యవహరించారు, వారి తరఫున ఆర్డర్లు నమోదు చేసి ఇండెంట్లతో వ్యవహరించారు. నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపాళ్లు మరియు అప్పీలుదారు మధ్య ఒప్పందాలు ఉన్నాయి, మరియు లేఖలలో ఉన్న అటువంటి మూడు ఒప్పందాలను ఉదాహరణలుగా చూపించారు మరియు వాటిని ఉదా: ఎ-3, ఎ-3(ఎ) మరియు ఎ-3(బి) అని మార్క్ చేశారు. ఈ ఒప్పందాల ప్రకారం ఆంధ్రప్రదేశ్ వెలుపల ఉంటూ వ్యాపారం చేస్తున్న వస్త్ర వ్యాపారులకు ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ఇండెంటింగ్ ఏజెంట్ గా నియమించారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ కు పంపిన సరుకుల అమ్మకంపై కమీషన్ తీసుకుంటూ ఆర్డర్లు బుక్ చేసి ప్రధానోపాధ్యాయులకు పంపించాల్సి ఉంది. కొన్ని సందర్భాల్లో, ఈ కమీషన్ పిటిషనర్ బుక్ చేసిన ఉత్తర్వులపై మాత్రమే లభిస్తుంది, మరికొన్ని సందర్భాల్లో, ఈ భూభాగంలో ప్రధానోపాధ్యాయులు ప్రభావితం చేసే అన్ని అమ్మకాలపై. పిటిషనర్ మూడు వేర్వేరు మార్గాల్లో వ్యాపారం చేశాడు, వీటిని ఈ కేసులో మూడు వేర్వేరు వర్గాలుగా వర్ణించారు. మొదటి కేటగిరీలో రైల్వే నుంచి సరుకులు తీసుకుని సొంత గోడౌన్లలో నిల్వ చేసి కొనుగోలుదారులను గుర్తించి కొనుగోలుదారులకు సరుకులను డెలివరీ చేసేవారు. ఈ కేటగిరీ అమ్మకాలు మద్రాస్ జనరల్ సేల్స్ టాక్స్ యాక్ట్ పరిధిలో ఉంటాయని, అప్పీలుదారుడు పన్నుకు బాధ్యత వహిస్తాడని పేర్కొన్నారు. అప్పీలుదారుడు నిర్ణయంలోని ఈ భాగాన్ని ప్రశ్నించడు. రెండో కేటగిరీలో కేవలం ఆర్డర్లు బుక్ చేసుకుని బొంబాయికి పంపగా, ప్రిన్సిపాళ్లు రైల్వే రశీదులతో కూడిన సరుకులను బ్యాంకు ద్వారా ఆంధ్రప్రదేశ్ లోని కొనుగోలుదారులకు పంపేవారు. మద్రాసు సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టంలో నిర్వచించిన విధంగా పిటిషనర్ యొక్క సంబంధాన్ని "డీలర్"గా ఏర్పాటు చేయడానికి సరిపోదు మరియు అటువంటి అమ్మకాలు టర్నోవర్ నుండి తొలగించబడ్డాయి. కాబట్టి ఈ కేటగిరీ గురించి ఎలాంటి వివాదం తలెత్తదు. మూడవ కేటగిరీ రాష్ట్రంలో బయటి డీలర్లు కొనుగోలుదారులకు విక్రయించే వస్తువులకు సంబంధించినది. ఈ లావాదేవీల్లో అప్పీలుదారుడు బుకింగ్ ఆర్డర్లతో పాటు, బయటి ప్రిన్సిపాల్ నుండి రైల్వే రసీదులను స్వీకరించి, వాటిని కొనుగోలుదారులకు అందజేసి, కొన్నిసార్లు మొత్తాలను సేకరించి బయటి ప్రిన్సిపాల్కు బదిలీ చేసేవాడు. ఈ వ్యవధి సేల్స్ ట్యాక్స్ వాలిడేషన్ యాక్ట్, 1956 (7 ఆఫ్ 1956) పరిధిలోకి వస్తుంది మరియు రాజ్యాంగం కింద ఎటువంటి ప్రశ్న తలెత్తదు. అప్పీలుదారుడు మద్రాసు సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 14-ఎ పరిధిలోకి వస్తాడా, డీలర్ గా పన్ను చట్టం కిందకు వస్తాడా అనేది మాత్రమే ప్రశ్న.

పిటిషనర్ తనకు, ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయులకు మధ్య ఎలాంటి ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలను గానీ, రైల్వే రశీదులతో పాటు పంపాల్సిన కవర్ లెటర్లను గానీ సమర్పించకపోవడం గమనార్హం. మద్రాసు జనరల్ సేల్స్ టాక్స్ యాక్ట్ ప్రకారం ట్రిబ్యునల్, పంపిన రైల్వే రశీదులను అమ్మకందారులు అప్పీలుదారుకు అనుకూలంగా లేదా ఖాళీగా ఆమోదించి ఉండాలి, అప్పీలుదారుడు రైల్వే నుండి వస్తువులను క్లెయిమ్ చేసుకోవడానికి లేదా వాటితో సంప్రదింపులు జరిపేందుకు వీలు కల్పిస్తుంది. ఎస్.14-ఎ కింద పిటిషనర్ను డీలర్గా పరిగణించాలని, అందువల్ల ఆ సెక్షన్ కింద పన్ను చెల్లించాల్సి ఉంటుందని ట్రిబ్యునల్ గతంలో పేర్కొంది.

ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 14-ఏ ఇలా ఉంది.

"రాష్ట్రంలో సరుకులు కొనడం మరియు అమ్మడం అనే వ్యాపారాన్ని చేపట్టి, దాని వెలుపల నివసిస్తున్న ఏ వ్యక్తి విషయంలోనైనా (ఇకపై ఈ సెక్షన్లో 'నాన్ రెసిడెంట్'గా పేర్కొనబడుతుంది), ఈ చట్టంలోని నిబంధనలు ఈ క్రింది మార్పులు మరియు చేర్పులకు లోబడి వర్తిస్తాయి, అవి:

(i) ప్రవాసీ ఏజెంట్ వ్యాపారానికి సంబంధించి.. రాష్ట్రంలో నివసిస్తున్న వ్యక్తిని డీలర్ గా పరిగణిస్తారు.

(ii) సెక్షన్ 3, సబ్ సెక్షన్ (3)లో పేర్కొన్న కనీస పరిమితి కంటే తక్కువగా ఉన్నప్పటికీ, ఏజెంట్ కు సంబంధించిన అటువంటి నాన్ రెసిడెంట్ యొక్క వ్యాపారానికి సంబంధించి అక్కడ విధించే రేటు లేదా రేట్ల ప్రకారం అనాన్-రెసిడెంట్ యొక్క ఏజెంట్

ఈ చట్టం కింద పన్ను లేదా పన్నులను మదింపు చేయాలి.

(iii) అతని ఇతర హక్కులకు పక్షపాతం లేకుండా, మదింపు చేయబడిన నాన్ రెసిడెంట్ యొక్క ఏజెంట్. ఈ చట్టం ప్రకారం అటువంటి నాన్ రెసిడెంట్ వ్యాపారానికి సంబంధించి ఏజెంట్ ద్వారా నాన్ రెసిడెంట్ కు చెల్లించాల్సిన డబ్బులో ఏజెంట్ చెల్లించిన లేదా చెల్లించిన పన్ను లేదా పన్నుల మొత్తానికి సమానమైన మొత్తాన్ని నిలుపుకోవచ్చు.

(iv) రాష్ట్రంలో ఈ వ్యాపారానికి సంబంధించి నాన్ రెసిడెంట్ ఎటువంటి పన్ను చెల్లించనట్లయితే, దాని టర్నోవర్ కనీస నిర్దేశిత సెక్షన్ 3 కంటే తక్కువగా ఉండటం వల్ల, సబ్ సెక్షన్ (3) తన ఏజెంట్ తనకు చెల్లించిన పన్ను లేదా పన్నుల మొత్తాన్ని తిరస్కరించడం లేదా సంబంధిత మదింపు అధికారికి చేసిన దరఖాస్తును కలిగి ఉండటానికి అతడు అర్హులు. లేదా అటువంటి ఒకటి కంటే ఎక్కువ అథారిటీలకు సంబంధించినట్లయితే, అటువంటి అధికారులలో ఒకరికి సాధారణ లేదా ప్రత్యేక ఉత్తర్వు ద్వారా రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఈ విషయంలో అధికారం ఇవ్వవచ్చు.

(v) పన్ను లేదా పన్నులు లేదా దానిలోని ఏదైనా భాగాన్ని ప్రవాసీయులు లేదా వారి తరపున చెల్లించిన సంవత్సరం చివరి నుండి పన్నెండు నెలల్లోగా అటువంటి దరఖాస్తు చేయాలి.

ఈ సెక్షన్ లో నిర్దేశించిన పరిస్థితులలో ఏజెంట్ ను డీలర్ గా బాధ్యత వహిస్తాడు, అనగా అతను రాష్ట్రంలో వస్తువులను కొనడం లేదా అమ్మడం వ్యాపారం చేసే ఒక ప్రవాస వ్యక్తి తరపున వ్యవహరిస్తున్నాడు. ఏజెంట్ కు సంబంధించిన అటువంటి నాన్ రెసిడెంట్ యొక్క వ్యాపారానికి సంబంధించి ఏజెంట్ ఈ చట్టం కింద పన్ను చెల్లించాల్సి ఉంటుంది, అటువంటి వ్యాపారం యొక్క టర్నోవర్ చట్టంలో నిర్దేశించిన కనీస టర్నోవర్ కంటే ఎక్కువ లేదా తక్కువగా ఉందా అనే దానితో సంబంధం లేకుండా. నాన్ రెసిడెంట్ ఆండ్ బ్రాలో అమ్మే వ్యాపారాన్ని కొనసాగిస్తున్నాడని చెప్పవచ్చా అనేది ముందుగా నిర్ణయించాల్సిన అంశమని వాదిస్తున్నారు. మహాదయాళ్ ప్రేమ్చంద్ర వర్సెస్ కమర్షియల్ ట్యాక్స్ ఆఫీసర్, కలకత్తా (1) కేసులో ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుపై ఆధారపడి ఉంది. ఆ సందర్భంలో, బెంగాల్ ఫైనాన్స్ (అమ్మకపు పన్ను) చట్టం, 1941 (6 ఆఫ్ 1941) ను పరిగణనలోకి తీసుకోవాలని ఈ కోర్టును కోరారు. అక్కడ కూడా నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపల్ కు చెందిన వస్తువుల అమ్మకానికి సంబంధించి ఏజెంట్ ను బాధ్యులను చేయాలని కోరామని, ఈ సెక్షన్ ను *పరిగణనలోకి* తీసుకుంటామని పేర్కొన్నారు. ఈ కేసులో పిటిషనర్ ఏజెంట్ గా ఉన్న కాన్పూర్ మిల్లె పశ్చిమ బెంగాల్ లో వస్తువులను విక్రయించే వ్యాపారాన్ని నిర్వహించడం లేదని, కాన్పూర్ లో వస్తువులను విక్రయించి వినియోగం కోసం పశ్చిమబెంగాల్ కు పంపుతున్నారని ఈ కోర్టు అభిప్రాయపడింది. మద్రాసు సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టం కింద ప్రస్తుత కేసులో ఏజెంట్ అసమర్థత యొక్క మొదటి షరతు నెరవేరలేదని చూపించడానికి తీర్పులోని ఈ భాగాన్ని సహాయంగా పిలుస్తారు. దురదృష్టవశాత్తూ ఆంధ్రప్రదేశ్ లో నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపాళ్లు అమ్మకాల వ్యాపారం చేస్తున్నారని ఈ కేసులో హైకోర్టు స్పష్టమైన తీర్పు ఇచ్చింది. నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపాళ్లు తమ పేర్లపై రైల్వే రశీదులు తీసుకుని, తద్వారా యజమానులుగా కొనసాగాలన్న తమ ఉద్దేశాన్ని వ్యక్తపరుస్తే, సరుకులపై నియంత్రణను నిలుపుకోవాలంటే అమ్మకాలు పూర్తయ్యాయని లేదా ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలో జరిగాయని భావించాలని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. దీన్ని బట్టి ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయులు ఆంధ్రప్రదేశ్ లో అమ్మకాల వ్యాపారం చేస్తున్నారని హైకోర్టు నిర్ధారణకు వచ్చింది. పిటిషనర్ ఆర్డర్లను పొందిన తరువాత అమ్మకందారుల నుండి రైల్వే రశీదులను స్వీకరించి కొనుగోలుదారులకు అందజేసి, కొన్నిసార్లు పరిగణనలోకి తీసుకొని అమ్మకందారులకు బదిలీ చేసినట్లయితే, దాని ఫలితంగా వచ్చే అమ్మకాలు పిటిషనర్ తరపున లేదా ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయుల తరపున రాష్ట్రంలో జరిగినట్లు భావించాలని హైకోర్టు పేర్కొంది. మరియు ఏ అభిప్రాయం సరైనదైతే, అప్పీలుదారుడు ఈ విధంగా ఉంటాడు. ఏజెంట్ ఈ చట్టం పరిధిలో

డీలర్ గా బాధ్యత వహిస్తాడు. అది డీలర్ కావచ్చు, లేదా డీలర్ గా మారవచ్చు. 14-ఎ సృష్టించిన కల్పన ప్రకారం ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలో ప్రతి విషయంలోనూ ప్రవాస ప్రధానోపాధ్యాయులు వ్యాపారం చేశారు. ఒక కేసు యొక్క వాస్తవాలను మరొక కేసు యొక్క వాస్తవాలకు వర్తింపజేయలేము కాబట్టి, దాని స్వంత వాస్తవాలపై ఆధారపడిన ఈ కోర్టు కేసును ప్రస్తుత కేసులో ఉపయోగించలేము.

సెక్షన్ 14-ఎలోని సబ్ సెక్షన్ (2) ప్రారంభ భాగానికి సంబంధించినదని చెప్పబడింది మరియు పన్ను విధించదగిన భూభాగంలో ప్రవాసీయులు నిర్వహించే వ్యాపారానికి సంబంధించిన టర్నోవర్ పై పన్ను విధించబడుతుందని వాదించారు. నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపాల్ ఆంధ్రప్రదేశ్ లో అమ్మకం వ్యాపారం చేసేవాడని, అప్పీలుదారుడు ఈ వ్యాపారాన్ని నిర్వహించే ఏజెంట్ అని తేలితే, మిగిలిన వారు ఎటువంటి ఇబ్బంది లేకుండా నడుచుకుంటారని మా అభిప్రాయం. చివరి కేటగిరీలో వెల్లడించిన లావాదేవీలకు సంబంధించి అప్పీలుదారుడు సెక్షన్ 14-ఎ యొక్క నాలుగు మూలల పరిధిలోకి వస్తాడని మేము నిర్ణయించిన దృష్ట్యా, పిటిషనర్ నుండి పన్ను విధించడాన్ని హైకోర్టు సమర్థించడం సరైనదేనని మా అభిప్రాయం. అప్పీళ్లు విఫలం అయి మరియు ఖర్చులు, ఒక విచారణ రుసుముతో కొట్టివేయబడింది.

అప్పీల్ కొట్టివేయబడింది.